

La tripulació d'un bombarder B 52 nord-americà, preparada

J. AIXIU

Minsk-València: 10 minuts de míssil

Els míssils nuclears de l'Est que ara hi ha «programats» per a nosaltres

S i en una tardor o en una primavera teniu la sort d'agafar, un dia assolellat i amb pocs núvols, una de les escasses aerolínies que fan la ruta Londres-Kàbul, sobrevolant Dinamarca i entrant en l'espai aeri soviètic pels Països Bàltics, tindreu tot seguit l'estranya sensació d'estar volant pel damunt d'un enorme i inacabable tauler d'escacs. Contemplat des d'aquella gran altitud, que sol oscil·lar entre els 8.000 i els 11.000 metres, l'immens territori de la Unió Soviètica s'assembla a un infinit conjunt de pedaços quadrats alterns, en blanc i negre. El blanc és blanc, d'una blancor immacula-

A. SOLÉ

da; però els quadres negres són de fet un verd molt fosc que es confon amb el negre. Els trossos blancs són els camps nevats, i els negres els boscos.

L'aparell vola en llarguíssima línia recta durant prop de nou hores ininterrompudes, travessant Bielorússia, tot el vast territori de la República Russa Socialista Federativa Soviètica, sobrevolant Moscou, i endinsant-se en la Rússia Asiàtica. Al llarg de milers de quilòmetres, la vista no albira una altra cosa que l'inacabable tauler d'escacs, un paisatge d'una monotonia corpredora. Tanmateix, aguditzant la vista, s'hi distingeixen sobtadament un munt de petitíssims,

microscòpics, puntets bruns, que, com més hi fixem la nostra atenció i la nostra creixent curiositat, constatarem que són centenars i més centenars. Són ciutats. Ciutats grosses, d'un quart de milió d'habitants en amunt. A centenars. Ciutats industrials que ara no s'aturen com abans de la darrera guerra als confins de la Rússia Europea —la ratlla dels Urals—, sinó que la ultrapassen i s'allargen cap a les immensitats de la Sibèria. Són ciutats escampades al llarg i l'ample de més de vuit mil quilòmetres (!).

Els avions de les companyies estrangeres autoritzades a sobrevolar l'URSS —Air Índia, l'afeganesa Ariana, etcètera—

ho han de fer resseguint, sense apartar-se'n, una ruta molt concreta, allunyada dels punts militarment més estratègics del territori. Amb tot, hom acaba veient-les, algunes de les instal·lacions. Quan s'ha vist unes quantes fotografies de reconeixement militar, la forma i les dimensions de determinades estructures, per microscòpiques que siguin, no t'enganyen mai.

És el cas que pels voltants d'una trentena pel cap baix d'aquestes ciutats, anònimes però importants, que hom va sobrevolant, hi ha les instal·lacions —les rampes i les sitges llançamíssils nuclears que apunten a la nostra Mediterrània

El desplegament dels Pershing II a l'Alemanya Federal originà tot de protestes

Occidental—. També apunten a uns altres indrets, naturalment: l'Alemanya Occidental, França, la Gran Bretanya, i els Estats Units. Però el que ens hauria de neguitejar, a nosaltres, és que, de fa uns anys, ja n'hi ha una pila de noves que apunten cap a la Mediterrània Occidental. Se sap que s'alcen en tres zones geogràfiques principals: la Península de Kola, al nord; la Mar Negra, al sud; i la Bielorússia, que acabem de sobrevolar (això sense comptar les noves instal·lacions que enguany mateix han començat a enllestir a Txecoslovàquia i a l'Alemanya de l'Est, per obra i gràcia dels míssils «de Creuer» i «Pershing»).

Lògicament, ignorem des de quina d'aquestes quatre zones tenen previst els russos de «prémer el botó» dels míssils programats per a caure damunt de les dues principals capitals dels Països Catalans si esclatés la Guerra. Però hi ha un extrem nou que els connacionals no tenen perquè ignorar, sobretot quan arribi el moment —si és que arriba— de votar en el referèndum sobre l'OTAN.

A partir d'enguany, els temps de llançament-explosió de molts dels míssils soviètics, amb ogives nuclears, s'han

escurçat. És una dada que han divulgats les publicacions militars especialitzades, com ara les edicions de JANE'S i els informes de l'Institut d'Estudis Estratègics de Londres. Per deducció, el 1982 s'havia calculat que —suposant que els míssils destinats a Barcelona i València fossin llançats des de les bases de Bielorússia— trigarien respectivament uns 9 i 14 minuts a caure damunt d'aquestes capitals. A partir de la primavera del 1984, la trajectòria s'ha escurçat en quatre minuts exactament. Quatre minuts menys de temps... per encomanar l'ànima a Déu. Vol dir això —és matemàtic— que, sempre en el supòsit que els míssils sortissin de les instal·lacions que se sap que envolten la capital de Bielorússia, Minsk, l'explosió tindria lloc a València al cap de deu minuts, i a Barcelona al cap de cinc. No cal dir que amb aquests marges no hi hauria pas temps d'entaular cap connexió amb «telèfons vermells», ni res de res. Ni tan sols d'emetre aquelles memorables allocucions radiofòniques de la Guerra Civil, que feien: «Ciutadans, aneu als vostres refugis amb calma i serenitat. La Generalitat vetlla per vosaltres...»

¿On cauran els míssils?

Vicent PARTAL

Instal·lacions militars nord-americanes, grans concentracions de tropes espanyoles, centrals nuclears, ports, aeroports, autopistes i cruïlles de comunicació. Ben bé una trentena llarga d'objectius poden ser ara mateix apuntats per qualsevol míssil preparat per a l'atac. La dinàmica de la situació és boja, suïcida, dramàtica i elemental: jo t'apunte a tu, tu a mi; jo dispare contra tu, veurem si tu ho pots fer contra mi.

La nostra costa és atapeïda d'objectius a neutralitzar. La pregunta anguixosa és *¿què passaria si...?* La resposta ho és molt més.

¿Cap a on apunten?

Tots els enclavaments militars nord-americanes instal·lats als Països Catalans serien, immediatament començada la guerra, objectiu a neutralitzar per les tropes del Pacte de Varsòvia.

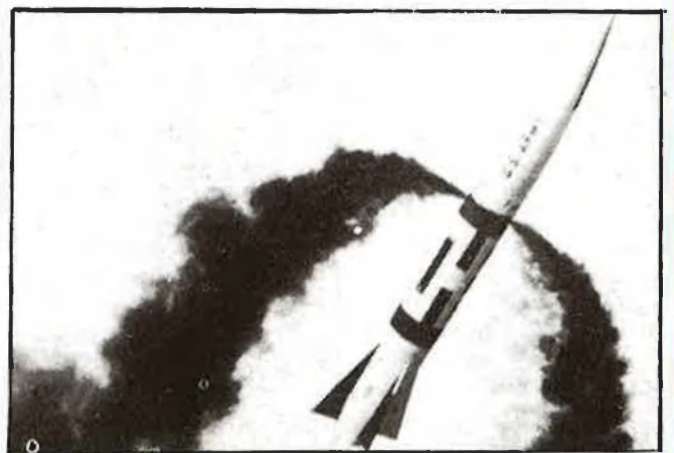
La Unió Soviètica considera tota la península ibèrica, integrada o no en

l'OTAN, com una zona de rereguarda en el cas d'un enfrontament entre blocs militars, per la qual cosa no quedaria marginada si es plantejés un atac nuclear massiu. Som considerats com una *Zona de reforços* i, des d'aquesta òptica, mereixen una importància gran els ports marítims de possible utilització per forces d'altres països, sobretot València i Barcelona.

El tercer objectiu d'atac serien els centres de producció d'energia elèctrica, i d'una manera molt especial les centrals de la conca de l'Ebre i les nuclears d'Ascó, Vandellòs i Cofrents. L'anul·lació dels centres de producció d'electricitat tindria, com a raó afegida, afeblir la capacitat industrial, encara que no seria descartable també un atac contra les concentracions industrials de Barcelona, València i Tarragona. Aquesta darrera, principalment, per les indústries petroleo-químiques que s'hi concentren.

L'OTAN sense ser de l'OTAN

Independentment de

Míssil portador d'una bomba de neutrons

/ Arxiu